

CUDOCZYŃCA (2) *sb m*

o *prawdopodobnie jasne*.

pl A cudoczyńce (1). *◇ G a. A cudoczyńc(o)w (1).*

Sł stp, Cn, Linde brak.

Czyniący cuda (2) : łam Moyżelz piŕze/ y vczy o tym iáko doświádczáć/ fáłzywych y prawdziwych prorokow y cudoczyńcow. CzechRozm 104; Naprzod/ iż tego nigdy Chriftuś [!] nie powiedział áni obiecał zborowi swoiemu/ że mu miał zázwdy dáwác cudoczyńce CzechRozm 188v.

Synonim: cudotworca.

ZZa